

יום ה', כ"ה בטבת תשס"ה (06 בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

"אפילו חרב חדה מונחת על צוארו של אדם אל ימנע עצמו מן הרחמים." [מסכת ברכות י.]
הבטחה זו היא מה שהניע את היהודים למשך כל הדורות של הגלות הארוכה והחשוכה כל-כך לינוק ממנה את התקווה. התפילה הישירה לבורא העולם – היא, היא יכולה להביא את הישועה ואת הגאולה בשעת הצרה. כפי שאומר הנביא, **"ועת צרה היא ליעקב, וממנה ייושע"** [ירמיהו ל' 7] כאשר אנו מעיינים את חגיגות הפורים למיניהם של עדות שונות, ערים שונות, ושל אף אנשים פרטיים, שסקרנו קצת מן הקצת מהם ביומיים האחרונים, המסר שאנו שומעים הוא – **"אנחנו מאמינים בני מאמינים, ואין לנו על מי להשען, אלא אלא על אבינו, אבינו שבשמיים!"**

דברים אלה הופיעו בעתון השבוע:

=ארץ-ישראל עיצבה את העם היהודי והוא עיצב אותה. רק לו היתה הארץ, כיחידה אחת, עם ירושלים כבירה – לבית לאומי. תחת כל שלטון אחר היא היתה מפוצלת, חסרת שם וייחוד. "מתוך הכרה בקשר ההיסטורי של העם היהודי לארץ-ישראל וצידוק הקמתו מחדש של ביתו הלאומי בארץ זו" נתן חבר הלאומים לבריטניה את כתב המנדאט. זו הבכורה המפוארת, שב'נזיד עדשים' של "בטחון" מכרנוה למהגרים שנתקבצו לכאן מארצות שכנות, גם כדי לאכול לחם מפירורי מפעל הבנייה שלנו – אנשים שאף את שמם הלאומי שאלו רק מן השם הלועזי של ארץ-ישראל. למענם וויתרנו על תביעת זכותנו על הארץ, ואת יתדותינו תמכנו ב"בטחון" **שאינו ערך אלא מצב**. איכה חדלנו להבין שללא זכות גם זכות לבטחון אין? האומר "ארץ-ישראל" מצטייר כקיצוני ומיושן. אפילו מזג-האוויר מתרחש "במדינה", לא בארץ. אבל מדינה היא רק גוף משפטי, וגוף כזה אינו יודע קור וחום, גשם ורוח. החיים מתנהלים במימד שיצא אצלנו מן האופנה: ארץ. מדינה היא שלטון, אך שלטון מתחלף, והארץ לעולם עומדת... = [א. ה. - ידיעות אחרונות: כ"ב בטבת ס"ה]

פפפ

השבת אנו קוראים בתורה את פרשת **"וארא"**, הפרשה ה- 2 בספר **"שמות"**.

על הפסוק הפותח את הפרשה, **"וידבר אלוקים אל משה, ויאמר אליו ה' "** [שמות ו' 2] מעיר רבי משה בן חיים, בעל ה"אלשיך": שנינו במסכת סוטה [י"ד]: **"תפילתם של צדיקים מהפכת דעתו של הקדוש-ברוך-הוא ממידת אכזריות למידת רחמנות"** (=ממידת הדין למידת הרחמים). אולם לגבי המצרים היה תהליך הפוך, ככתוב בסוף פרשת **"שמות"**: **"ויאמר ה' אל משה, עתה תראה אשר אעשה לפרעה..."** [שם ו' 1]; וכוונת הכתוב היא, שמידת הרחמים תיהפך לגבי פרעה למידת הדין, עד שישלח את בני ישראל מארצו. משום כך, מדגישה התורה בתחילת פרשתנו, **"וידבר אלוקים (כיניו למידת הדין) אל משה, ויאמר אליו אני ה' "** (כיניו למידת הרחמים). בכך בא הכתוב לומר, שכלפי ישראל – העשוקים והנרדפים במצרים – ינקוט ה' בדרך הפוכה מזו הנקוטה כלפי פרעה והמצרים:

"לו עמי שומע לי, ישראל בדרכיי יהלכו. כמעט אויביהם אכניע, ועל צריהם אשיב ידי." [תהלים פ"א]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום חמישי

כניסת השבת	(ב"ש): 16 ³¹	(י-ם): 16 ¹⁶	(ת"א): 16 ³⁰	(חיפה): 16 ²⁰
צאת השבת	(ב"ש): 17 ²⁹	(י-ם): 17 ³¹	(ת"א): 17 ³²	(חיפה): 17 ³⁰

יום נעים ושבט שלום!

פרשת השבוע: **"וארא"** [שמות ו' 2 – ט' 35]

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל.

יום ה', כ"ה בטבת תשס"ה (06 בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

לגביהם תיהפך מידת הדין למידת הרחמים, וכך יושיעם ה' במהרה מצרתם ויגאלם
משעבוד מצרים המפרך.
[פרפראות לתורה]

"לו עמי שומע לי, ישראל בדרכי יהלכו. כמעט אויביהם אכניע, ועל צריהם אשיב ידי." [תהלים פ"א]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום חמישי

כניסת השבת	(ב"ש): 16 ³¹	(י-ם): 16 ¹⁶	(ת"א): 16 ³⁰	(חיפה): 16 ²⁰
צאת השבת	(ב"ש): 17 ²⁹	(י-ם): 17 ³¹	(ת"א): 17 ³²	(חיפה): 17 ³⁰

יום נעים ושבט שלום!

פרשת השבוע: "וּאֵרָא" [שמות ו' 2 – ט' 35]

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל.